

med saadanne Oplysninger, som ere nøje overvejede, en nøjagtig Vurdering af alle Ejendele, saa fuldstændige Oplysninger som muligt om, hvad han skylder bort, og med dem i Haanden og flere andre Oplysninger, der forlanges, skal han henvende sig til Skifteretten, der foranstalter det videre fornødne. Det er den ene Forskel, der er paa den norske Lov, og den er ikke ubetydelig, fordi det følger af sig selv, at man ad den Vej maa kunne gøre Regning paa, at ikke enhver som helst vil komme og gøre Skifteretten Ulejlighed, nemlig ikke saadanne Folk, som der aldeles ikke er noget Haab om kunne opfylde de Betingelser, som Loven stiller for at opnaa Tvangsakkord. — Jeg burde vel have nævnt, at den, der saaledes kommer og forlanger, at Skifteretten skal give sig af med hans Sager, for at Tvangsakkord kan blive ordnet, skal foruden de Oplysninger, jeg har nævnt, endvidere dokumentere, at et ikke ringe Antal af hans Kreditorer vil gaa ind paa den Akkord, som han foreslaar. Han skal fremsætte et Forslag om Akkord, og det skal være tiltraadt af, hvis jeg ikke tager fejl, $\frac{2}{5}$ af hans Kreditorer baade i Tal og i Vægt. Det betyder jo noget, det betyder, at der er en Stemning for ham blandt en større Kreds af hans Kreditorer, at der er adskillige Folk, der ville hjælpe ham, og som gerne ville være med til at bringe en Tvangsakkord i Stand. Deri ligger ogsaa en Betyggelse for, at der virkelig er nogen Fornuft i hans Begæring derom, og at han i nogen Grad maa anses for at være værdig til at komme i Betragtning. Den nærmere Undersøgelse af hans Forhold i enhver Henseende bliver først foretaget, naar Sagen kommer i Skifterettens Hænder.

Det andet Hovedpunkt, hvori Forslaget adskiller sig fra den norske Lov, og som jeg vil nævne, er, at Skyldneren i Norge er forskaanet for enhver Retsfølgning, saa længe Akkordforslaget er under Forhandling af Skifteretten. Ingen kan røre den Mand, der har indgivet Begæring om Tvangsakkord, og faaet truffet Foranstaltninger til Overvejelser og Undersøgelser af sine Forhold. Men ved Siden af dette maa man dog bemærke, at ikke alting er overladt til Debitors fri Raadighed, idet der nemlig er et stærkt, et meget stærkt Tilsyn med, ja næsten en Bestyrelse af hans Affærer i den Tid. Her gaar derimod Forslaget ud paa, at det ikke skal være udelukket, at man kan have Retsfølgning mod den Skyldner, der vil søge Tvangsakkord, dog som Regel ikke ved

Dom, Eksekution, Udpantning eller deslige, men derimod ved at kunne erklære Manden fallit. Adgangen dertil vilde man have allerede derved, at han jo ved at søge Akkord har erklæret sig for at være insolvent, saaledes at han altsaa, for saa vidt han er handlende, Skibsreder eller Fabrikant, efter gældende Regler egentlig allerede vilde kunne erklæres fallit af en Kreditor. Lovforslaget, som det blev forelagt, gik ud paa, at det skulde være muligt for hver Kreditor at fordre, at Tvangsakkordforhandlingen skulde standse og Konkursen indtræde. Saadan lød Forslaget, som det var kommet fra Kommissionens Haand; ingen Kreditor behøvede altsaa at vente længere, end han selv vilde, og behøvede ikke at være med til Akkorderingen. Dette fandt man i Folketinget at være temmelig vidtgaaende, thi saa vilde jo netop den mindre velvillige Kreditor, en Uven af Debitor f. Eks., eller en Mand, som af principielle Grunde overhovedet ikke vilde være med til Akkord, kunne foranledige Konkursen og derved standse det videre Arbejde for Tvangsakkorden. Man har derfor i Folketinget — overensstemmende i øvrigt med Andragender, der vare indkomne fra forskellige Handelsforeninger — foretaget en Forandring paa dette Punkt, idet man har indrettet det saaledes, at ikke en enkelt Kreditor alene, men kun en Kreditor, der understøttes af tvende andre Kreditorer, skal kunne forlange Konkurs erklæret, og disse Folk skulle desuden eje $\frac{1}{16}$ af Fordringerne. Jeg vil nu for mit Vedkommende sige, at jeg er ganske enig i det Grundprincip, paa hvilket Forslaget er udarbejdet. Jeg mener nemlig ogsaa, at det er rigtigt, at der maa være denne Adgang for Kreditorerne til at faa vedkommende erklæret fallit, hvorved det jo vel maa erindres, at Kreditorerne have det i deres Magt at føre et saadant Tilsyn, som de selv ønske, med vedkommende, thi de kunne jo altid under de foreløbige Forhandlinger, som de maa have med Skyldneren eller Skyldneren med dem, sige: Ja, vi ville nok støtte dig, men kun paa Betingelse af, at du vil undergive dig Tilsyn af de og de Folk, som vi sætte til at passe paa din Forretning og din Forretningsgang. Dette finder jeg meget rimeligt og meget heldigt, men jeg for mit personlige Vedkommende vilde rigtignok ønske, at der skulde stilles noget større Fordringer end den, at vedkommende skulle repræsentere $\frac{1}{16}$ af Fordringerne. Jeg tror, at dette er for lille et Tal. Jeg kunde nok slaa mig til Ro med, at der kræves et Antal af 3